

[Hauch.]

bejdere i Virksomhed i 1935 end i 1931. Dette Tal svarer for øvrigt nogenlunde til det Antal Helaarsarbejdere, som Landbruget har afgivet i det samme Tidsrum. Jeg siger dette til Underretning for det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen). Men det lader sig med tørre Tal godtgøre, at dersom man tillod Landbruget at faa blot lidt større Udførsel, havde man uden Vanskelighed kunnet beskæftige de nævnte 32 000 Arbejdere ved Landbruget, thi Landbruget beskæftiger pr. Mill. Kr.s Produktionsværdi om ved tre Gange saa mange Mennesker, som Industrien beskæftiger pr. Mill. Kr.s Industriproduktion, og det er ganske naturligt, hvad ethvert Menneske ved, der har Kendskab til Produktionsforholdene. I Industrien er den maskinelle Udvikling stor, medens man inden for Landbruget slet ikke kan udnytte Maskinerne i det Omfang. Om Muligheden for at faa en væsentlig større Beskæftigelse ved dansk Industri, eller rettere om Mangelen paa disse Muligheder, kan man faa en Forestilling, naar man erindrer, at Hjemmeindustrien allerede dækker 85 pCt. af Forbruget af Industrivarer. Det er derfor kun naturligt, naar Industrieretningen for 1935 paa Side 12 — jeg beder ærede Medlemmer, som interesserer sig for det, se det efter — udtaler:

„Industriens Produktion for Hjemmemarkedet bærer nu i meget stort Omfang Præget af, at den Udvikling, der har været i Retning af at erstatte Import med danske Varer, nu i nogen Grad er afsluttet.“
 Det er meget forsigtige Ord, men man fremstiller Sagen, som den er, man skjuler ikke Sandheden, og det er naturligvis paaskønnelsesværdigt. Hvis nu Forholdet laa saadan, at man, som Verden i Øjeblikket er indrettet, kunde oparbejde en Hjemmeindustri og det ikke skadede vore Afsætningsmuligheder for Landbrugsproduktion, kunde man tage under Overvejelse, hvor meget man vilde ofre derpaa. Men naar Afsætningen af Landbrugsproduktionen gøres afhængig af, at vi køber, saa er det, at Vanskelighederne er over os. Man kan nemlig ikke først levere Varerne selv her i Landet og saa købe de samme Varer udefra som Erstatning for den Produktion, man skal sælge.

Jeg har fundet det rigtigt at gaa lidt nærmere ind paa disse Enkeltheder, ogsaa under Hensyn til den Agitation, der drives, og som jeg med Sorg og Skuffelse erfarede at det ærede 9de Medlem for 6te Kreds er med til at føre an i, om, at der er Fare for,

at Landbrugseksporten skal blive for stor. Man maa ikke overse, at i dansk Landbrugsproduktion er de 85 pCt. af Raastofferne avlet paa Landets egen Jord. Man kan høre den Betragtning fremført, at Landbrugsproduktionen er en unaturlig Produktion, fordi den skal købe Raavarer udefra. Det er egentlig utroligt, at man vil gøre Forsøg paa at faa Befolkningen til at tro, at dette kan være rigtigt. Dersom man endelig skulde gaa ind paa den Idé, hvem fik saa egentlig Lejlighed til at producere her i Landet? Hvilken Industri har sine Raastoffer her i Landet? Ja, vi kunde maaske holde lidt Liv i Cementindustrien, i Læderindustrien og i et Par enkelte andre Industrier, men alt det andet kunde vi likvidere, hvis vi skulde anlægge den Betragtning, at naar der er fremmede Raavarer i det, er det en unaturlig Produktion for Landet.

Jeg vil i denne Forbindelse henvise til de Overenskomstforhold, vi har haft med Tyskland. Vi fik i 1935 en Overenskomst med Tyskland, en Overenskomst, der medførte øget Afsætning af danske Landbrugsprodukter. Denne Overenskomst hvilede paa den Forudsætning, at man skulde købe tyske Varer til Dækning af det Tilgodehavende, vi fik for Salget af Landbrugsproduktionen i Tyskland, og i det Samhandelsforhold, man havde, skulde der blive et Overskud, som skulde udbetales i frie Deviser. Det kom aldrig til Udbetaling, og det hang sammen med, at der blev købt Varer for det fra tysk Side, hvor man for Resten ikke — og det ønsker jeg ogsaa at sige — i al Almindelighed har stillet sig særlig venligt og forstaaende over for os. Det har England heller ikke gjort, og det er jo i det hele taget ikke saadan at forstaa, at man sidder og gør hinanden Tjenester under disse Forhandlinger; man laver Forretninger med hinanden, og da vi skulde til at forhandle med Tyskland om Overenskomsten i 1936, sagde de tyske Forhandlere: Ja, det er meget godt, men vi vil have udbetalt i frie Deviser det Beløb, som I forpligter jer til at købe for hos os ud over det, som vi køber for hos jer, fordi vi vil have Lov til at købe vore Varer, hvor vi vil. I øvrigt forudsatte man ved den Overenskomst, som vi fik i 1936, og som vi har arbejdet under i 1936, at Danmarks Samhandel med Tyskland skulde forløbe paa en saadan Maade, at vi tog de tyske Varer hjem, som vi skulde købe af dem til Gengæld for, hvad de købte af os.

Nu vil den højtærede Udenrigsminister maaske sige: Vi havde ingen Forpligtelse til at købe; vi havde kun Forpligtelse til at udstede Valutaattester, men ingen Forplig-